

Μέχρι να βρούμε αγάπη - Του Πρωτοπρεσβύτερου Θεμιστοκλή Μουρτζανού

/ [Γνώμες](#)



«Μέχρι να βρούμε την αγάπη, θα δουλεύουμε τη γη τη γεμάτη αγκάθια. Και ανάμεσα στ' αγκάθια θα σπέρνουμε και θα θερίζουμε, ακόμη και αν ο σπόρος μας αποδειχθεί σπόρος δικαιοσύνης» (Άγιος Ισαάκ ο Σύρος).

• Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

«Μέχρι να βρούμε την αγάπη», μας λέει ο ασκητικός λόγος. Αναρωτιόμαστε όμως κατά πόσον θέλουμε να βρούμε την αγάπη. Κατά πόσον είναι η αγάπη το νόημα της ζωής μας. Κι αν η αγάπη περιορίζεται στην ερωτική σχέση και δεν απλώνεται στη συνάντησή μας με κάθε άνθρωπο, όποιος κι αν είναι αυτός, φίλος, εχθρός, αδιάφορος. Διότι ο κόσμος σήμερα, όταν μιλά για αγάπη, την φέρνει στη συνάντηση των όποιων δύο, στην απόλαυση που προκύπτει από αυτήν, συχνά σε προσωρινό επίπεδο, χωρίς έγνοια για διάρκεια.

«Μέχρι να βρούμε την αγάπη». Ο Θεός είναι αγάπη, μας λέει η πίστη. Άρα, αν

κάποιος θέλει να βρει την αγάπη, χρειάζεται να βρει τον Θεό. Και τον Θεό Τον βρίσκουμε στην καρδιά που είναι ανοιχτή, υπομονετική, συγχωρητική, έχει πάρει την απόφαση να μοιράζεται και να μην κολλά στα παρόντα, στα δύσκολα, στους σταυρούς που οι άλλοι μας κερνάνε, στον φόβο ότι άμα ανοιχτούμε, θα πληγωθούμε. Τον Θεό Τον βρίσκουμε όταν η αγάπη μας δεν περιορίζεται στην κλειστότητα μιας σχέσης που έχει να κάνει με τον παρόντα κόσμο, είναι ηδονικά παρηγορητική, γεννά παιδιά, καλύπτει ανάγκες, δίνει ελπίδα. Δεν φτάνει αυτή η αγάπη. Χρειάζεται άνοιγμα, ακόμα κι αν πονέσουμε. Χρειάζεται χαμόγελο στον καθέναν. Ευγένεια ψυχής. Αλήθεια, ακόμη κι αν είναι δύσκολη. Ταυτόχρονα, διάκριση, όχι καταδίκη, αλλά τέντωμα του χεριού για να βοηθήσουμε τον πεπτωκότα να σηκωθεί.

«Θα δουλεύουμε τη γη τη γεμάτη αγκάθια». Ο ασκητής είναι σοφός. Δεν περιορίζεται στον κόπο της εργασίας ή στις δυσκολίες του κόσμου. Γη γεμάτη αγκάθια είναι η καρδιά μας πρωτίστως. Αυτή η οποία αντιστέκεται στην ανοιχτότητα της αγάπης. Αυτή η οποία μένει στο «εγώ» και τις ανάγκες του και περιμένει ανταπόδοση. Αυτή η οποία περιφρονεί του Θεού το θέλημα, διότι μόνο εμείς ξέρουμε τι μπορεί να μας κάνει ευτυχισμένους και ο Θεός από μόνος Του μάς περιορίζει. Αυτή η οποία αδιαφορεί για του Θεού το θέλημα, λέγοντας ότι έχουμε χρόνο ή ότι άνθρωποι είμαστε, τι να κάνουμε. Αυτή η οποία κρατά για τον εαυτό της κάθε τι που της δίδεται ή καθετί που κερδίζει, επειδή της επιτρέπεται.

«Ανάμεσα στ' αγκάθια θα σπέρνουμε και θα θερίζουμε». Θα σπέρνουμε **καλοσύνη**. Ομορφιά. Το πλησίασμα της **προσευχής**. Την υπομονή και την ανεκτικότητα. Την απόφαση, όσο ενοχλητική κι αν είναι η θέα του άλλου, να μην κλείσουμε τα μάτια μας. Και θα θερίζουμε νόημα που νικά τον θάνατο, καθότι ουδέποτε η αγάπη εκπίπτει. Θα θερίζουμε μια κοινωνικότητα που βλέπει τον κόσμο ως συνύπαρξη και όχι κατ' ανάγκην ως συμπερίληψη. Διότι συνυπάρχω σημαίνει σέβομαι. Συμπεριλαμβάνω σημαίνει πιέζω να γίνει όπως το θέλω εγώ. Και μπορεί η σπορά μας να έχει δικαιοσύνη, να μην κάνει κακό, αλλά το αγαθό. Όμως δεν αρκεί, διότι ο κόσμος έχει δύναμη. Όμως ο κόσμος νικήθηκε από τον Θεό που έγινε άνθρωπος, για να μοιραστεί την αγάπη Του, αδιακρίτως και ανεξαιρέτως.

«Μέχρι να βρούμε την αγάπη». Ένα μοναδικό μήνυμα ζωής για τα παιδιά και τους νεώτερους. Ένας αγώνας κι ένα χρέος που μας κάνει να παλεύουμε να συναντήσουμε την όντως Ζωή. Στην οδό των αγίων, στην οδό της Εκκλησίας.

themistoklismourtzanos.blogspot.com – Pemptousia.gr